

Thi Justitsministeren er ganske klar derover, han udtalte i Fjor Efteraar, at man jo ikke kunde lukke Øjnene for den Betragtning, at en saadan Reforms Gennemførelse vilde kunne udskyde Toldreformen for en rum Tid. Det staar der i Rigsdagstidenden. Altsaa, dette er sagt af et Medlem af den Regering, som det ærede Medlem bøjer sig for i et og alt, ogsaa naar det strider imod hans egen Overbevisning, ogsaa naar han selv i Forvejen har været med til at vedtage meget vigtige Punkter, som han straks opgiver, saa snart Regeringen ikke gaar med. Han maa vel ogsaa i dette Spørgsmaal bøje sig for, hvad Justitsministeren mener om den Sag. Men dertil kommer den rent praktiske Ting, at naar vi have gennemført denne Skattereform, ligger der 1,600,000 Kr. mindre i Statskassen hvert Aar. Man kan vel ikke være blind for, at det i nogen Grad vil vanskeliggøre en ordentlig, alvorlig, demokratisk Toldreform. Naar man tager disse Penge og bruger dem paa anden Maade, ere de der ikke til Toldreformen. Det er jo ganske simpelt.

Den ærede Ordfører sagde, at mine Meningsfæller og jeg ved at stille disse Ændringsforslag visnok havde til Hensigt at forhindre Lovforslaget, vi vilde egentlig standse Reformen. Hvad er det for en Reform, som der er Tale om at hindre eller standse? Det er denne foreliggende Reform. Den ville vi forbedre, thi som den nu foreligger, er den ingen Ting værd. Efter vor Mening er den mindre værd end ingen Ting, det er noget Bras. Denne Reform, her foreligger, gaar f. Eks. ud paa at merbeskatte en lille Handlende, en Haandværker osv. paa 3,500 Kr. osv., og den gaar ud paa at lette vore rigeste Godsejere med flere Tusinde om Aaret. Vi kunne ikke se, at det er en retfærdig og demokratisk Skattereform. Vore Ændringer ville forbedre den, saaledes at den bliver en ganske fornuftig Skattereform, som vi kunne være bekendt her fra dette Ting at sende op til det andet Ting. Vi ville bl. a. forsyne Formueskatten med en stigende Skala for derved at forhindre, at Godsejere, som der ikke er den fjerneste Grund til at give Skattelettelse, gaa hen og faa det. Derved bliver der Penge til andre. Denne Skattereform giver ikke Arbejderne, som dog efter alle Demokraters Mening ere de tungest beskattede her i Landet, en eneste Øres Skattelettelse, men derimod tager den 1,600,000 Kr. ud af Statskassen, saa at de ikke længer ere der til Lettelse for Arbejderne. Ja, det er en

saadan Skattereform, at naar den ærede Ordfører siger, at vore Ændringsforslag ville forhindre den, se vi ikke, at der ligger nogen Dadel i et saadant Angreb, tværtimod, vi opfatte det som en Kompliment.

Ordføreren (Thomas Larsen): Jeg vil bare sige til det ærede Medlem, at det er altid rart, at der er Klarhed i en Sag, og naar han nu erkender, at han ikke vil finde, at det i nogen Maade var bedrøveligt, hvis Skattereformen skulde strande, fordi det ikke er en Reform, som der er noget værd — det forekom mig, om jeg ikke hørte fejl, at han sagde, det var noget Bras. . . . (Borgbjerg: Hvad her foreligger, ikke Skattereformen!) . . ., naar det ærede Medlem indtager et saadant Standpunkt, skal jeg ikke videre indlade mig med ham. Det ærede Medlems Udtalelser, hans Udtalelse angaaende Toldloven, som han uafdelig holder paa, skal jeg ogsaa lade ligge. Jeg vil kun udtrykke min Glæde over, at det ærede Medlem nu har indrømmet, at han ikke er bleven slet eller slemt behandlet i Udvalget, men at han har faaet al den Tid baade til at stille sine Ændringsforslag og til at affatte sin Betænkning, — som han har forlangt.

Dalsgaard: Det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen) mente ikke, det var berettiget af mig at sige, at der var nogen Inkonsekvens i Flertallets Stilling overfor Selskabers og overfor Enkeltpersoners Skattepligt. Ja, der kan naturligvis strides om, hvorvidt netop Udtrykket „Inkonsekvens“ er det Ord, der allerbedst dækker den forskellige Stilling, som Udvalgets Flertal indtager overfor Selskaber og overfor Enkeltpersoner med Hensyn til deres Skattepligt, men jeg tror nu for øvrigt, at Udtrykket er nogenlunde korrekt. Forholdet er jo dog det, at overfor Selskaber gaar man i Aar til at fritage dem ikke blot for Formueskat, men ogsaa delvis for Indtægtsskat, nemlig for Indtægtsskat af den Del af Indtægten, som hidrører fra Virksomhed i Udlandet. Overfor Enkeltpersoner gaar man derimod, i Modsætning til tidligere Aar, den modsatte Vej; man gaar til at lade dem komme til at svare Formueskat ogsaa af den Formue, de have liggende i Udlandet. Det er i alt Fald en meget forskellig Tendens, der gør sig gældende overfor Selskaber og overfor Enkeltpersoner, en Tendens, der overfor Selskaber synes at gaa i Retning af at mildne Skatteloven mest mulig; over-